

Čís. 2963.

Podání vědomě nesprávné zprávy, t. j. zprávy, ve které nejsou uvedeny závady shledané úředníkem (revidentem okresní nemocenské pokladny), vyšetřením závad pověřeným, nelze pokládati za poskytnutí pouhé výhody nebo úlevy ve smyslu § 2 (2) zákona o úplatkářství (ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n.), nýbrž jest porušením úředních povinností (ve smyslu § 105 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1927, Zm II 317/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 5. dubna 1927, pokud jím byl obžalovaný k obžalobě pro zločin svádění k zneužití moci úřední podle § 105 tr. zák. uznán vinným toliko přestupkem úplatkářství podle § 2 odst. druhý zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu v Olomouci, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti nelze upříti důvodnost, pokud vytýká výroku prvé stolice o zlém úmyslu obžalovaného zmatečnost podle § 281 čís. 5 tr. ř. Rozsudek prvé stolice zjišťuje po stránce objektivní, že svědek F. po revisi, kterou konal jako revident okresní nemocenské pokladny v továrně Isidora W-e k vůli zjištění, zda byla mzda všech krejčovských dělníků k vyměřování příspěvků správně oznámena, sdělil obžalovanému, že shledal značné závady, že třetí den na to obžalovaný svědka prosil, by mu prominul vyhledávání dokladů o výplatách za kožešnické práce, jichž předložení svědek žádal k ospravedlnění shledaných závad, a že pak obžalovaný svědka F-e — dává mu složenou 100 Kč — žádal, by v revisním nález u vedl, že údaje firmy jsou správné. Po stránce subjektivní se však nedostává v rozsudku přesného výroku o tom, zda se kryl zlý úmysl obžalovaného s tím, k čemu jeho zjištěný projev obzvláště ve druhé části poukazuje, nebo který jinaký obsah úmyslu vzal soud za prokázaný. Rozhodovací důvody vyslovují sice na dvou místech, že nelze dokázati zlý úmysl, jež právě zločin podle § 105 tr. zák. vyžaduje, a důvody k tomu výroku připojené nasvědčují tomu, že soud jím chtěl popříti úmysl obžalovaného, pohnouti F-e k nesprávným údajům ohledně revise, jelikož se uvádí, že nabízený dar byl pro svou nepatrnost k účinku takového rázu nezpůsobilým. Na jiném místě pak uvádějí rozhodovací důvody, že se obžalovaný snažil tím (darem 100 Kč) u veřejného činitele, o jakého ve svědku F-ovi šlo, vymoci výhodu, po případě pohnouti ho k porušení úřední povinnosti, a vyslovují později, že se obžalovaný snažil darem veřejného činitele pohnouti ku poskytnutí výhody, pokud se týče úlevy, t. j. ku sestavení příznivé revisní

zprávy. S hlediska obžalovaného a jeho zaměstnavatele příznivá zpráva nebyla by se však mohla obejít bez nesprávných údajů, ježto svědek — jak byl i obžalovanému sdělil — shledal značné závady. Zdá se tedy, že věty rozsudku na druhém místě uvedené berou za prokázaný úmysl pohnouti svědka k nesprávným údajům v revisní zprávě, t. j. zlý úmysl, o němž část rozsudku na prvním místě citovaná uvádí, že se obžalovanému nedal dokázati. Při nepřesnosti srovnaných vět rozhodovacích důvodů a jelikož není v rozsudku vysloveno, co měl soud na zřeteli, používaje slov »výhodu« a »úlevu«, není ovšem dán přímý rozpor soudního výroku stížností výslovně uplatňovaný, t. j. zjištění zlého úmyslu určitého skutkového obsahu a současně zjištění nedostatku zlého úmyslu téhož obsahu. Avšak výrok nalézacího soudu je v napadené části stížen vadou nejasnosti, tudíž vadou téhož, byť i slabšího rázu, než jakou stížnost vytýká; neboť nelze podle toho, co uvedeno, z rozsudku nepochybně seznati, jaký obsah měl úmysl obžalovaného podle přesvědčení nalézacího soudu, zejména nelze poznati, zda vzal soud za prokázano, že obžalovaný žádal na svědkovi, by uvedl ve zprávě, že údaje firmy nemocenské pokladně o výši vyplacených mezd jsou správné, ač věděl, že údaje ty správné nejsou, či nikoliv. Vylíčená nejasnost výroku nalézacího soudu dotýká se skutečnosti rozhodné. Podání vědomě nesprávné zprávy, neboli zprávy, v níž nejsou uvedeny závady, shledané úředníkem vyšetřením závad pověřeným, nelze pokládati za poskytnutí pouhé výhody neb úlevy, nýbrž dlužno v něm shledati porušení úředních povinností tohoto úředníka. Bude-li tedy zjištěno, že zlý úmysl obžalovaného směřoval k tomu, by pohnul svědka F-e k podání zprávy, že se údaje firmy prokázaly revisí správnými, pokud se týče že při revisi závady zjištěny nebyly, nebude lze kvalifikovati souzený skutek — jak to činí napadený rozsudek — jako pouhý přestupek úplatkářství podle § 2 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., nýbrž bude jej podřaditi pod ustanovení § 105 tr. zák. Proto bylo — aniž třeba zabývati se ostatními vývody stížnosti — rozsudek první stolice z důvodu čís. 5 § 281 tr. ř. zrušiti a podle § 288 čís. 1 tr. ř. vrátiti věc první stolici k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2964.

Nebyla-li pohrůžka pronesena přímo k osobě ohrožené, nýbrž sdělena osobě třetí, vyhledává se k subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 98 b) tr. zák. kromě pachatelova vědomí, že vyhrožuje zlem tam uvedeným, i jeho úmysl, by se ohrožený o vyhrůžce též dozvěděl a by takto sdělením vyhrůžky prostřednictvím třetí osoby byl dán vůli ohroženého směr pachatelem chtěný.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1927, Zm II 348/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu